

## **El crit**

Es desvetlla a mitjanit. Li ha semblat sentir un xiscle. O això o són les ganes de pixar de cada dia. La pròstata no perdona. És com un rellotge. Comprova l'hora. Que estrany. Avui va a deshora. Para l'orella. Escolta atent. Res. Es coneix i sap que ara no podrà reprendre el son. Obre els ulls de bat a bat, però no veu res. Un feix de claror de plata s'escola per la finestra de sota la teulada. Quan s'hi habitua, veu ombres que delaten els mobles. En una altra vida devia ser gat, perquè ara ho veu tot.

Al costat hi té la dona, que dorm com un soc. Té la boca oberta. Segur que esbufega o ronca. Déu mos en guard de dir-li res o de despertar-la. S'alça sigil·losament. Posa els peus al terra glaçat i va fins al lavabo. A mig orinar, li sembla tornar a sentir una mena de crit que esquinça el silenci. Camina descalç. Repassa habitacions i finestres. Al carrer no hi ha ningú. Baixa a la cuina on el Tro, un golden vell com ell que ja sordeja, dorm tranquil·lament. No sent res, però el record del crit li ressona dins el cap. I si és algú que demana auxili? Es passeja per tota la planta baixa, garatge inclòs. Arriba a la conclusió que el soroll només pot venir de fora, del jardí.

Surt a l'eixida i, trepitjant l'herba menuda i molla, s'apropa al pou que, de petit, imaginava connectat amb l'inframon. Ho podria deixar córrer, però està convençut que d'un moment a l'altre tornarà a sentir l'esgarip. S'asseu a esperar-lo sota la mimosa florida que la lluna blanqueja. Està agafant fred. La flaire de les flors es barreja amb una certa sentor de tabac que sura a l'aire i li venen unes ganes irrefrenables de fumar. Potser és per això que el nas l'ha traït. Entra a la cuina i agafa un cigarret del paquet que amaga entre els fregalls. Ara és el moment. La dona dorm i no l'hi pot retreure. Torna a la seva cadira de sota l'arbre exhalant fum. No treu els ulls de la paret mitgera que el separa del veí. Ja fa temps que sospita que no és aigua clara. Sempre ociós i amb el cigar als llavis. Sempre de festa i ben acompanyat. Segur que maltracta les dones. Si no, per què les canvia tan sovint? Avui té els llums apagats, fins i tot els de la piscina. De tant mirar, els ulls li couen. La humitat li va calant cos endins i acaba arraulit ran de soca, mig amagat entre les mates d'espígol que l'envolten tot imaginant què dirà a la policia quan el cridin a declarar com a testimoni d'un possible crim. Ja s'hi veu. Cal ser molt precís, gravar-ho tot mentalment. És aleshores que li sembla endevinar una petita guspira entre els xiprers. I si hi ha algú que observa la nit com ell? O potser és a ell a qui vigila. Ara sí que cal estar amatent. Tremola, però no gosa moure's, no gosa respirar.

A dalt, la dona es desperta i troba el llit buit. Res no li fa nosa i se li fa estrany. Encén el llum i mira l'hora. És rar. En Cisco sempre s'alça a fer un riu, però de matinada és just quan agafa fort el son. Es posa la bata i les sabatilles i baixa a investigar. A la cuina, el gos

**Marta Gallart**

Professora: **Mercè Cuartiella**

**Allò que cal saber de la narració breu**

**Aula de Lletres de Palafrugell.** Fundació Josep Pla – Palafrugell - febrer de 2026

continua tan panxo esterrassat a la seva màrfega. Surt a fora que ja clareja i no veu en Cisco per enlloc.

Mira i remira el seu jardí a la recerca de l'home perdut. Ja en comença a estar ben tipa d'aquestes excursions nocturnes. El proper cop que vagin al metge li demanarà que li dobli la dosi de somnífer, a ell, i si pot ser també a ella. I li amagarà el carnet de la biblioteca. S'ha acabat tant llegir novel·lotes d'aquestes.

—Cisco, on ets? Ja hi tornem a ser? Què has sentit avui?... Si no em sents ni a mi quan et crido. CIIIIISCO!... No em facis cridar tant. Vols fer el favor de posar-te els audíofons així que et lleves?

Marta Gallart